

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Phaedri Avgusti Liberti Fabvlarvm Aesopiarvm Libri V.

Phaedrus

Rintelii, MDCCXXXVIII

VD18 13044567

Fab. XXV. Poeta non vult differri auxilium.

urn:nbn:de:gbv:45:1-17134

epulabantur discumbentes, excessit: illud supra conuiuas corruit, ac simul omnes miseranda strage oppressit. Ad ianuam Simonides, qui eum excitauerant, iuuenes inuenit nullos. Eius rei cum exiisset fama, vt ab initio ad finem vsque gesta erat, nemo dubitauit, Castorem et Pollucem, numina praecipue hominibus propitia adfuisse: vt vitae periculo eximerent poetam, ac eum, adeo sibi deuotum, mercedis loco, saluum incolumemque seruari.

F A B. XXV.

Poeta non vult differri auxilium.

Superfunt mihi, quae scribam: sed parco sciens,
 Primum esse ne tibi videar molestior,
 Distringit quem multarum rerum varietas;
 Dein si quis eadem forte conari velit,
 Habere vt possit aliquid operis residui. 5
 Quamuis materiae tanta abundet copia,
 Labori faber vt desit, non fabro labor.
 Breuitatis nostrae praemium vt reddas, peto,
 Quod es pollicitus. Exhibe vocis fidem:
 Nam vita morti propior est quotidie. 10
 Et hoc minus perueniet ad me muneris,
 Quo plus consumet temporis dilatio.
 Si cito rem perages, vsus fiet longior:
 Fruar diutius, si celerius coepero.
 Languentis aevi dum sunt aliquae reliquiae, 15
 Auxilio locus est: olim senio debilem
 Frustra adiuuare bonitas nitetur tua,
 Quum iam desierit esse beneficium vtile,
 Et mors vicina flagitabit debitum.

Stultum, admouere tibi preces, existima, 20
 Procliuis vltro quum sit misericordia.
 Saepe impetrauit veniam confessus reus:
 Quanto innocenti iustius debet dari?
 Tuae prius sunt partes, aliorum dein;
 Similique gyro venient aliorum vices. 25
 Decerne, quod religio, quod patitur fides,
 Et gratulari me fac iudicio tuo.
 Excedit animus, quem proposuit, terminum,
 Sed difficulter continetur spiritus,
 Integritatis qui sinceræ conscius, 30
 A noxiorum premitur insolentiis.
 Qui sint, requires; apparebunt tempore.
 Ego quondam legi quam puer sententiam:
 Palam mutire, plebeio periculum est.
 Dum sanitas constabit, pulcre meminero.

*Bis dat, qui cito dat: nil dat, qui munera
tardat.*

Scribenda mihi longe quidem plura super-
 sunt: sed studio tandem verborum finem fa-
 cio: ne tibi, rerum grauiorum varietate di-
 stricto, nimium obstrepere videar: atque vt
 materia supersit etiam noui operis illi, qui me-
 cum eodem forsitan argumento certare velit:
 quamuis tanta sit a me iam filicernio sene or-
 natius exascianda aliis relictæ fabularum copia:
 vt labori facile faber, non fabro labor deesse
 possit. Hoc a te peto, vt, quod promisisti,
 gratæ iam soluas mihi breuitatis præmium:
 ac cito præstes fidem, quam ego verborum
 esse tuorum futuram credidi. Quotidie pars
 aliqua

aliqua demitur vitae nostrae: ut magis magisque continuo per tacitos atque fallentes cursus ad mortem properemus. Tantoque minus beneficium poterit prodesse mihi: quo magis differtur illud, atque longius edacis rerum ac senibus inprimis inuidiosi ducitur temporis mora. Si, quod dare vis, cito dederis: eius longiorem mihi suppeditabis usum: et munere mihi, celerius accepto, diutius perfrui licebit. Quoad vitae perbreuis huius, prope deficientibus iam animi corporisque viribus, pars aliqua superest: dabitur misero subueniendi occasio. Mox senio confectum frustra liberalitas tua iuuare studebit: cum ego beneficium, oportunitate destitutum, persentire nequeam; et mors, debili proxima, naturae debitum acrius postulet. Ast superuacaneum esse puto, pluribus te fatigare precibus, auresque vellere illi, qui, pro innata bonitate, ad misericordiam facilis et propensus, miseris quam lubentissime subuenire videtur. Ipse etiam scelerum conuictus saepe damnationem praecipat confessione sua: et supplex, dum fugit ad clementiam iudicis, impetrare solet delicti veniam. Quanto magis venia debet esse parata mihi, quem criminis arguere nemo potest? Innocentem iuuare, tuum inprimis erit, qui plurimum gratia et auctoritate vales. Mox te praeceuntem sequentur alii, qui toto tibi adhaerent pectore, tuamque in sententiam pedibus semper ire consueuerunt. Tum et reliqui, eodem ordine sententiam rogati, ad-

garia et quotidiana, vilescunt ac reiiciuntur.
Ast citato gradu iam ad eiusmodi fabulam
progrediendum.

FAB. I.

Demetrius Rex, et Menander Poeta.

Demetrius, qui dictus est Phalereus,
Athenas occupauit imperio improbo.
Ut mos est vulgi, passim et certatim ruunt:
Feliciter subclamant. Ipsi principes
Illam osculantur, qua sunt oppressi, manum, s
Tacite gementes tristem fortunae vicem.
Quin etiam resides et sequentes otium,
Ne defuisse noceat, reptant vltimi.
In queis Menander, nobilis comoediis,
Quas, ipsum ignorans, legerat Demetrius, 20
Et admiratus fuerat ingenium viri;
Vnguento delibutus, vestitu affluens,
Veniebat gressu delicato et languido.
Hunc vbi tyrannus vidit extremo agmine:
Quisnam cinoedus ille? in conspectu meo 25
Audet venire? Responderunt proximi:
Hic est Menander scriptor. Mutatus statim

* * * *

Artis etiam miseri nobilitantur fama.

Cum Demetrius rex, qui Phalereus cogno-
minatur, Athenas opprimeret tyrannide, et
omnia sub potestatem suam redigeret: vt vul-
go solent, passim omnes vndique affluunt ita,
vt ciuium quisque primus ad nouum regem
suum accederet. Fausta et felicia gratulantes
precantur omnia. Ipsi etiam ciuitatis princi-
pes, vt ut publicam sentirent forti victoris
manu